

עמ"ת 59931/05/19 - א"פ נגד משטרת ישראל תחנת עכו

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 59931-05-19 פ' (עציר) נ' משטרת ישראל תחנת עכו

בפני	כבוד השופט ניצן סילמן
עוררים	א"פ (עציר)
נגד	
משיבים	משטרת ישראל תחנת עכו

החלטה

1. ערר על החלטת כב' בית משפט השלום בעכו (כב' השופטת אביגיל זכריה) מיום 26/5/19 בתיק מ"ת 37812-05-19.
2. כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין; על פי המתואר בכתב האישום, ביום 10/5/19 השתולל העורר בבית הוריו, ותקף את המתלוננת- אמו ק"פ, תוך שהוא לופת את צווארה בידיו; לאחר שהמתלוננת החלה זועקת, חדל המשיב מלפיתתו, אך זמן קצר לאחר מכן לפת צוואר אמו שנית, ואף הידק אחיזתו.
3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצר העורר עד תום ההליכים כנגדו; בדיון שנערך ביום 20/5/19 טען ב"כ העורר לעצמת הראיות; עוד טען ב"כ העורר כי רף המסוכנות נמוך, לאור ש"לכל היותר מדובר בלפיתה"; בנוסף- הציע ב"כ העורר חלופה על דרך הרחקה, ולחילופין הפנייה להליך גמילה.
4. ביום 26/5/19 ניתנה החלטת בית המשפט קמא. ההחלטה קובעת קיומה של תשתית ראיתית לכאורית להוכחת האישום, "ואף למעלה מכך"; בית המשפט קמא קובע כי עילת המעצר מלמדת על מסוכנות ממשית- בינונית עד גבוהה, ועל כן לא די בהרחקה גרידא; בית המשפט קמא ציין כי לא הוצעה כל חלופה קונקרטית ועל כן לא ראה לשלוח לתסקיר; על כן הורה בית המשפט קמא על מעצר המשיב עד תום ההליכים כנגדו.
5. על החלטה זו נסב הערר.
6. בערר שב ב"כ העורר וחוזר על טענותיו הן במישור הראייתי והן במישור העילה והחלופה; עוד מטעים ב"כ העורר לעניין בחינת חלופה טיפולית לגמילה.

7. לשם עיון בתיק החקירה, ראיתי לדחות מתן ההחלטה; לאחר עיון בחומר החקירה, סבורני כי אכן, כדעת בית המשפט קמא, קיימת תשתית ראייתית לכאורית בעלת פוטנציאל הרשעתי מספק.
8. הודעת האם-המתלוננת מיום 10/5/19 מפרטת כי העורר חזר לבית ההורים בסביבות שעה 17:00, החל צועק, ולאחר שפנתה אליו אמו, "תפס אותי עם הידיים שלו בצוואר וניסה לחנוק אותי, אמרתי לו שיעזוב אותי ויוריד את הידיים, הוא הוריד את הידיים אחר כך עוד פעם החזיר אותם ותפס אותי בצוואר כשהוא לוחץ על הצוואר שלי.. הוא ממשיך ללחוץ לי על הצוואר". הודעת המתלוננת מיום 12/5 חוזרת על עיקרי הדברים; האם מאשרת כי הבן "תפס אותי בצוואר עם שתי ידיים. אני אמרתי לו תשחרר אותי אבל אחרי זה הוא שוב תפס אותי...". ראה גם בהמשך, שו' 11, 30. גם בהודעה מיום 14/5 חוזרת האם על עיקרי הדברים- שו' 4-5 להודעה.
9. הודעת ר' מיום 12/5/19 תואמת הודעת האם לחלוטין; ר' מתארת כי "ראיתי שא"פ תפס את ק"פ בצוואר עם שתי ידיים..".
10. המשיב עצמו בחקירתו מיום 10/5/19 טען כי בשל היותו שיכור, אינו זוכר את אשר אירע באירוע; כשעומת עם דברי אמו השיב- "לא זוכר, יכול להיות, לא זוכר"; בהמשך מציין המשיב- "אם היא אומרת שזה היה אז זה היה, אני לא זוכר, לא יכול להגיד שכן ולא יכול להגיד שלא, זה מה שהיה".
11. אבי המשיב מסר הודעה ביום 14/5/19; האב אישר כי נכח עת הגיע בנו-המשיב לדירה, אך לא ראה את התקיפה; האב ציין כי המשיב אכן הגיע כשהוא שתוי, צועק, רטוב (כפי שציינה האם) ופצוע בראשו; האב ניסה להמנע ממתן עדות כנגד בנו ואף ציין כי שהה בבי"ח עת זומן ליתן עדות (וראה מזכר יח) והוברר כי לא היה. עם זאת אישר האב דברי האם
12. מזכר 10/5/19 (בן הרוש דוד) מתאר הזמנת המשטרה ע"י בת המתלוננת ואחות המשיב- בת המתגוררת בארה"ב עמה שוחחה האם; המזכר תואם הודעת האם- המתלוננת
13. הודעות האם היו קוהרנטיות וסדורות; הודעת הדודה ר' תמכה בה במובהק; די באלו להקים תשתית ראייתית; צרף לכך החיזוקים שעלו מהודעות האב, תשובות המשיב עצמו, המזכרים, וקבל תשתית ראייתית לכאורית "ואף מעלה מכך" להוכחת האישום
14. אשר לשאלת העילה- סבורני כי מסוכנות המשיב זועקת; מדובר במי שלחובתו 11 הרשעות קודמות בגין עבירות דומות של תקיפת הוריו או מי מהם, או השמעת אימים כלפיהם. מאסר מותנה לא הרתיעוהו.
15. כבר נפסק לא אחת כי לא עצמת האלימות המופעלת היא המדד המרכזי, כי אם החזרה למסלול האלימות, היותה

נלוות לשימוש באלכוהול, להשתוללות ואי קבלת מרות.

16. בצדק ציינה כב' השופטת קמא, כי "ככל שהמשיב תחת השפעת חומרים ואלכוהול היה מסוגל לעשות את הדברים לאמו-הורתו, מי יתקע כף לידי כי לא יעשה זאת לאנשים אחרים זרים לו...".
17. בנסיבות אלו, כשעסקין בעבירות של אלימות במסגרת התא המשפחתי, בליווי שימוש בחומרים ממכרים (בין אלכוהול ובין אחרים), עילת המעצר מוחשית; רואה אני עין בעין עם עמדת בית המשפט קמא, כי לא ניתן היה להסתפק בחלופה של הרחקה.
18. ודוק- לא אחת הורים מכילים התנהגות בוטה אף מאיימת או אלימה של ילדיהם, מכוח משפט הטבע, חמלת אם ומגוננות אב; כאשר אם מגיעה להתלונן, כי חשה חשש ממשי לשלומה, חשה פחד, סימן כי כלו הקיצין, וכי מסוכנות המשיב ממשיה
19. אשר לחלופת טיפולית, של הליכי גמילה, גם כאן איני סבור כי יש מקום לטענות העורר.
20. אין חולק כי הכללים בנוגע לשילוב משיב בהליכי גמילה אגב דיון במעצר, נקבעו בבש"פ 1981/11 מ"י נ' סוויסה; בהלכת סוויסה נפסק כי ככלל השלב הראוי לבחינת הפניה למסגרת טיפולית הוא שלב גזירת הדין.
- לקביעה זו חריגים- "בשלב המעצר ראוי לשקול שילוב בקהילה טיפולית רק כאשר המשיב החל בגמילה עוד לפני ביצוע העבירה בגינה נעצר; ובמקרים חריגים - גם בהתקיים שני אלה: כאשר פוטנציאל ההצלחה של הליך הגמילה הוא גבוה ויש בהליך הגמילה גם כדי ליתן מענה הולם למסוכנות הנשקפת מן המשיב." (בש"פ 9177/18 פלוני נ' מ"י)
21. במקרה בפנינו, אין חולק כי העורר לא החל בהליכי טיפול טרם מעצרו (ראה אישור ב"כ העורר לכך בפרוטוקול 5/6/19, עמ' 2 שו' 16). לפיכך התנאי המרכזי אינו מתקיים
22. זאת ועוד- מעיון בתיק ב"גליון הטיפול לראש משפחה", עריית מעלות, התייעצות מיום 15/4/19 מצוין כי המשיב יצא בעבר לכמה וכמה נסיונות גמילה, אך כשל בכולם; יוצא כי גם סיכויי הצלחה גבוהים אין במקרה דנן
23. אם לא די בכך- ספק אם נוכח מסוכנותו של העורר, די יהיה בחלופה טיפולית להקוותה.
24. משלא הוצעה חלופה קונקרטית, משהעורר לא עונה על הקריטריונים המצדיקים הפנייתו לחלופה טיפולית, בדיון קבע בית המשפט קמא את אשר קבע.

25. אין לי אלא לשוב על דברי בית המשפט קמא, לפיהם "האינטרס הציבורי בשלב זה מצביע על כך שעל המשיב להיות מאחורי סורג ובריח וכך אני מורה".

26. לא מצאתי כי נפלה שגגה כלשהי בהחלטת בית המשפט קמא; אני דוחה הערר.

ניתנה היום, ט' סיוון תשע"ט, 12 יוני 2019, בהעדר הצדדים.